

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΖ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά δε μπορούσες να τὸ χρησιμοποιήσεις, τοῦ εἶπεν ἀπολύτως ἀχρηστο, χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ ὑποκόμητος ντὲ Μορλάκ. Ὡστόσο ὁμως βρισκόντας τὸ βγαλε ἓνα ἐπιφώνημα θριάμβου.

Ἄξασα στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ποὺ εἶχε φέρει ἡ Φρέα, εἶδε τὸ Στραβοχέρι νὰ φέρναι τὰ βρωμερὰ χεῖλη του στὸ λαϊμὸ τῆς Μαγδαληνῆς. Γελῶντας, τότε τοῦ εἶπε :

— Δικὴ σου εἶνε παιδί μου... Πάτηνες καὶ κάνε την εὐτυχισμένη ἂν μπορεῖς.

Μά ὅταν ὁ Στραβοχέρις ἐτοιμάστηκε νὰ σηκώσει τὴ λιποθυμισμένη Μαγδαληνὴ στὰ χεῖρα του καὶ νὰ τὴν πάρει μαζί του, ὁ Βρινδινὸς μετάνοιος γιὰ κείνο ποὺ εἶπε πρὶν. Μιά ἰδέα τοῦ εἶχε ἔρθει :

- Μιά στιγμή, Στραβοχέρι ! φώναξε. Καὶ ποῦ θὰ τὴν πᾶς ;
- Στὸ σπίτι μου.
- Ἄδύνατο...
- Γιατί ;
- Γιατί ἐσένα θὰ ὑπομιασῇ πρώτα πρώτα ὁ Πλουσὲτ καὶ θάρρη κατ' εὐθείαν στὸ σπίτι σου.
- Ἄς ἔρθη, δὲν τὸν φοβῶμαι.

Μά ἐγὼ τὸν φοβῶμαι, καὶ προπάντων φοβῶμαι τὴν κρεμάλα. Καὶ ἐπειδὴ τίποτε δὲ μὲ βεβαιώνει δι' αἶμα σὲ πιάσουν ἐσένα δὲ θὰ διατάξω νὰ ἐνοχοποιήσης κ' ἐμένα, γι' αὐτὸ θὰ μοὺ κάνεις τὴ χάρη ν' ἀφήσης; τὴν κοπέλλα ἐδῶ, νὰ γυρίσης στὸ σπίτι σου, νὰ κοιμηθῆς καὶ νὰ περιμένῃς... νὰ περιμένῃς τὸν Πλουσὲτ ποὺ δὲ θάρρησει νὰ σοῦρθεῖ ἐκεῖ.

Ὁ Στέφανος θέλησε ν' ἀντιτείνῃ, μὰ ὁ Βρινδινὸς τοῦ εἶπε :

— Δὲν χρειάζονται ἀνοησίες τώρα !.. Τρέχα σπίτι σου γιατί θὰ σὲ προλάβουν... Ὅπλισόν με ἀναίθια καὶ κάνε τους νὰ πιστέψουν πὼς εἶσαι ἀθῶος... Καὶ αὐτοὶ ξεγαγυρίζεις ἐδῶ καὶ ἀναλαμβάνω ἐγὼ τὴν ὑποχρέωση νὰ σὲ φυγαδεύσω ἀπὸ τὴν Τουραίνῃ μαζί μὲ τὴ Μαγδαληνὴ.

Ὁ Βρινδινὸς μιλῶντας μὲ εὐκρινεῖα. Σέ-ρομε τι ἐπεριμένεις τὸ Στέφανο ὅταν ἐγγύθεις στὸ σπίτι του.

Ὁ Βρινδινὸς ὅταν ἔμεινε μόνος ἐδείπνησε γιατί εἶχε εἰκοσιτέσσερες ὥρες νὰ φάει καὶ κατόπι βγήκε ἔξω γιὰ νὰ λάβῃ καὶ κείνος μέρος στὴ λεηλασία τῶν ἐκκλησιῶν.

Τὸ πρῶτὸ ποὺ ξεγαγυρίσεν στὸ σπίτι του εἶταν φορτωμένος ἀπὸ πλοῦσια λάφυρα.

Τρεῖς ἡμέρες πέρασαν καὶ ὁ Στέφανος Στραβοχέρις δὲ φάνηκε στὸ σπίτι του. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Στραβοχέρι ἀνησυχῶντας τρομαρὰ τὸ γέρο Βρινδινὸ.

Ἐνα πρωτὸ, κατὰ τὴς δέκα, ἡ Φρέα διέκρινε μὲσ' ἀπὸ τὰ παντζούρια ἓνα λόχο ἱσπέων νὰ φτάνει κελιάζοντας πρὸς τὸ σπίτι της. Ἔϊταν οἱ ἀνθρώποι τοῦ κόμητος τῆς Θούνης.

Ἄμέσως τὸ εἶπε στὸ Βρινδινὸ. Σκέφτηκαν μὰ στιγμή κ' οἱ δυὸ κατ' ἐτάληξαν στο συμπέρασμα διὸ τὸ σπίτι τις ἐπρεπε νὰ βρεθῇ ἄδικο. Τότε ὁ Βρινδινὸς ἄρπαξε τὴ Μαγδαληνὴ ἀπ' τὴ μέση καὶ τὴν ἐκρυψε μέσα στὸ μυστικὸ δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ, ἔκρυψε καὶ αὐτὸς μαζί μὲ τὴ Φρέα.

Ἐκεῖ, μέσα στὸ βαθύ σκοτάδι, ὁ Βρινδινὸς ἀκούμπησε στὸ στήθος τῆς νέας τὴν ἀκρὴ τοῦ μαχαιριοῦ του καὶ τῆς εἶπε :

— Μιά φωνή, μὰ λέξη, ἔναν ἀναστεναγμὸ ἂν βγάλεις... σ' ἐσκότωσα...

Ἐσοὶ ὁ κόμης μὲ τοὺς ἀνθρώπους του, ἐπεσκέφθησαν τρεῖς φορές τὸ σπίτι τῆς Φρέας χωρὶς νὰ βροῦνε οὐτε ἓνα ἱχνος τῆς Μαγδαληνῆς. Ὅταν αὐτοὶ ἐφυγαν τὴν τρίτη φορὰ, ἡ Φρέα ποὺ μισοῦσε τὴ Μαγδαληνὴ γιατί εἶτανε νέα καὶ ὠραία, χύθηκε ἀπάνω της, ἀρχισε νὰ τὴν διαγκώνει, νὰ τῆ; χαράξῃ μὲ τὰ νύχια τὸ πρόσωπο καὶ στὸ τέλος τὴν ἔδειρε ὅσο μπορούσε.

— Ἐ, λοιπόν... εἶπε τότε μὲ κακία στὸ γυῖο της, μήπως σὺ λογιζέσαι νὰ μοὺ τὴν ἀφήσης γιὰ πάντα ἐδῶ ;

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάνω ; ἀπάντησε ἐκεῖνος. Νὰ τὴν φυλάξωμε, μὰς εἶνε βαρος. Νὰ τὴν ἀφήσουμε νὰ φύγει, εἶνε ἐπικίνδυνο, γιατί ἔξερει ὅλα τὰ μυστικά μας...

— Ἐκατὸ φορὸ; σοῦ εἶπα δι' ἔξω ἐγὼ ἓνα τρόπο πρώτης τάξεως; γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῶμε...

— Ἐ, τότε ἐφάρμοσέ τον νὰ τελειώνουμε...

— Καλὰ ! ἀπάντησε ἡ γρηὴ χαμογελῶντας σατανικά.

Σάπασαν. Τὸν Βρινδινὸ τὸν ἐτραψε ἡ ἀνησυχία τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Στραβοχέρις; κ' ἡ γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ πάει νὰ μάθει.

— Πήγαινε τοῦ εἶπε ἡ Φρέα, κ' ἐγὼ σιγουρίζω ἐν τῷ μεταξύ αὐτὴν ἐδῶ.

Οἱ δύο γέροι κοιτάχτηκαν. Ὁ θάνατος τῆς Μαγδαληνῆς εἶχε ἀποφασιστεῖ.

Τότε ὁ Βρινδινὸς φόρεσε ράσο καποκινίου καὶ βγήκε ἔξω. Διηγηθήκαμε τὴ συνάντησή του μὲ τοὺς ψευτοκαλογέρους, μὲ τὸν δὸν Διέγο Διάς καὶ τ' ἄλλα τὰ ἐπακόλουθα.

Ποῖς λοιπὸν τὸν εἶχε προδώσει; Νὰ τι ἀναρωτιῶταν ὁλοένα νὰ μάθει καθὼς γύριζε τσακισμένος στὸ σπίτι του. Στὸ ἔξῃς, ἐφόσον τὰ μυστικά του, εἶταν γνωστὰ δὲ θὰ εὗρισκε οὐτε ἀνάπαυση, οὐτε ἡσυχία.

Ἐνας ἀνθρώπος εἶχε γιγνη πιά ὁ κύριός του. Ἡ κάθε μὰ ἰδιοτροπία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ θὰ εἶταν γιὰ τὸν Βρινδινὸ διαταγὴ στὴν ὁποία δὲ μπορούσες νὰ φέρῃ καμιά ἀντίρρηση. Ἐνωθε τὸν ἑαυτοῦ τὸν ἐλθοσ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ.

Ποῖδ μέσο νὰ μεταχειριστῇ γιὰ νὰ γλιτώσει ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ὑποδούλωσις; Ἐνα μονάχη μέσο τοῦ ἔμεινε, ἡ φυγὴ...

Ὁ Βρινδινὸς ἀποφάσισε νὰ σκεπῆ ἀγόρευα γι' αὐτὸ, γιατί τώρα ἐπρεπε, ὀπισθόκοιτε, νὰ προλάβῃ τὴ Μαγδαληνὴ ζωντανή.

— Ὅσο αὐτὴ βρίσκεται ζωντανὴ στὸ σπίτι σου, τοῦ εἶχε πει ὁ Ἐξάδελφος τοῦ Διαβόλου, κανένας δὲ θὰ περάσει τὴ ζωὴ σου καὶ τὸ χρυσάφι σου. Μὰ τὴν ἡμέρα ποὺ αὐτὴ θὰ βγῇ ζωντανὴ ἡ πεθαμένη ἀπὸ τὸ σπίτι σου, θὰ εἶναι ἡ καταστροφὴ σου !

Τέλος ὁ Βρινδινὸς ἔφρασε στὸ σπίτι του. Ἄνοιξε τὴν πόρτα μὲ μὰ κλωτὰ καὶ βρέθηκε μέσα στὴν κἀμαρη ὀπου, ἡ Φρέα κατὰ τὴ συνήθειά της, ἔπλεξε.

— Ποῦ εἶνε αὐτὴ; Τί τὴν ἔκανες; Ποῦ εἶνε ἡ Μαγδαληνὴ; φώναξε.

Ἡ Φρέα, χωρὶς νὰ σηκώσει τὰ κεφάλι της, τοῦ εἶδειξε μὲ τὸ δάχτυλό τὸ ταβάνι. Ὁ Βρινδινὸς ἀνάπνευσε. Μὰ ἐκείνη τοῦ εἶπε :

— Ἦρθες πολὺ ἄργα, Ματθαῖε, παιδί μου! μήπως τοῦλάχιστο θυμῆθηκες νὰ περάσης ἀπὸ τὸν κύριο Φαβρίκιο ;

— Τί νὰ τοῦ κάνω ;

— Νὰ τὸν παρακαλέσης νάρθῃ τὰ μεσάνυχτα τὰ κάρη τὸ πτώμα...

— Ποῦ πτώμα; ... ρώτησε μὲ τρόμο ὁ Βρινδινὸς.

— Νὰ, διάβολε, τῆς Μαγδαληνῆς. Σὲ βεβαιῶνω δι' εἶνε καταλλήλοτατο γιὰ μαθήματα ἀνατομίας.

Ὁ Βρινδινὸς, σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός, ἔπρεσε σὲ μὰ καρέκλα.

Ἡ Φρέα τὸν κοίταξε ξαφνιασμένη.

— Μὰ εἶσαι δὲ συμφωνῆσαμε; τοῦ εἶπε.

Ἀλλὰ ἡ ταραχὴ τοῦ Βρινδινου, ἡ χλωμάδα του, τὰ δόντια του ποὺ ἐτραμαν, ὁ ἰδρώτας ποὺ ἐτραψε στὸ πρόσωπό του, οἱ λίσπες ποὺ γέμιζαν τὰ ρούχα του, τὴν ξαφνιασαν τόσο, ὥστε κ' αὐτὴ, τρομαγμένη τὸν ρώτησε : Τί τρέχει ;

— Τρέχει, στέναξε ὁ τυχοδιώκτης, δι' μὲ κατάστρεψες.

— Ἐγὼ ;

— Ναί, ἐσοῦ, παλιογυναικία !

Καὶ τῆς διηγήθηκε, ἐνὸ τὴν βλαστημοῦσε συγχρόνως, τί εἶχε συμβεῖ. Ἐπειτα ἀκουμπῶντας τὰ χεῖρα του στὰ γόνατά του καὶ κώνοντας μὲσα σ' αὐτὰ τὸ πρόσωπό του ἀρχισε νὰ κλαίῃ σὰ μωρὸ παιδί.

Ἡ Φρέα εἶχε σηκωθεῖ. Τὰ μέλη της ἐτραμαν. Καὶ ἀπλῶνοντας πρὸς τὸ γυῖο της τις σφιγμένες γροθιές της, εἶπε :

— Καλὰ ! Καλὰ !.. Ἡ προφητεία μου πραγματοποιεῖται. Ἐσοῦ θὰ πεθάνης φτωχὸς κ' ἐγὼ στὴν κρεμάλα ! Τὸ λάθος ὁμως εἶνε δικό σου. Ποῖος διάβολος σ' ἔβα'ε νὰ κλέψης αὐτὴ τὴν κόρη; Λέγω, ποὺ νὰ εἶαι καταραμένος σ' αὐτὸν καὶ στὸν ἄλλον κόσμο.

— Σάπα ! τὴ διέκοψ; ὁ Βρινδινὸς, ποὺ σηκώθηκε ἄσφρα.

Ἔϊτω; ἀκόμη νὰ μὴν εἶνε πολὺ ἄργά !.. Μπορεῖ νὰ μὴν πέθανε ! Πάει νὰ δοῦμε...

Ἡ μάλιστα γέλασε ἐπιληπτικά.

— Τὰ φίλτρα ποὺ φτιάχνα ἐγὼ δὲν ἀστελευόνται. .

— Τῆς ἐφιαξες λοιπὸν φαρμάκι ;

— Ναί.

— Ἄλλὰ εἶσαι σίγουρη; Τὴν εἶδες νὰ πεθαίνει ;

Ἡ Φρέα ἔμπεσε τοὺς ὤμους της.

— Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ τὴ δῷ; ... Εἶχε νὰ φῆ δυὸ μέρους καὶ τῆς εἶπασα κ' ἐφριξε νερὸ καὶ ψομί φαρμακομένα.

(Ἀκολουθεῖ)

...Κ' ἐγὼ θὰ πεθίνω στὴ κρεμάλα.